

øget kontakt mellem Vest- og Østtyskland. Denne teori om to tyske stater kunne dog frygtes at føre ind i en blindgade. Den franske regering kendte kun een demokratisk valgt regering i Tyskland, nemlig den vesttyske, og kun frie valg i hele landet kunne føre til Tysklands enhed. En genforening kunne ikke ske uden samtidig skabelse af et sikkerhedssystem. Et forenet Tyskland måtte underkastes en kontrolleret rustningsbegrænsning.

Den franske regering håbede, at en sundere forståelse af internationalt samarbejde mellem landene måtte sætte FN i stand til at gøre fremskridt i spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer. Frankrig anså det for klogt at afvente en mere gunstig atmosfære, før man tog fat på at gennemføre en revision af pagten.

Den britiske udenrigsminister, *H. Macmillan*, udtalte med hensyn til Cyperspørgsmålet, at dette spørgsmål ikke var mere farligt og vanskeligt end mange spørgsmål, som havde fundet en løsning. England ville roligt, men fast fortsætte den forfatningsmæssige udvikling på Cypern, og skønt ansvaret alene påhvilede den britiske regering, ville man fra britisk side fortsætte med at søge et fælles ståsted med sine venner og allierede, Grækenland og Tyrkiet.

Det var klart, at det var De Forenede Nationers pligt at formindske og dæmpe modsætningen mellem Israel og dets arabiske naboer. Ved løsningen af denne vanskelige opgave måtte man med god vilje forsøge at fremme den nødvendige tillid på begge sider. Der ville hvile et tungt ansvar på ethvert land, som indførte en ny eller forstyrrende faktor i denne ømtålelige situation.

Hvad angik spørgsmålet om Tysklands genforening indenfor rammerne af et europæisk sikkerhedssystem, der var et af de punkter, som de 4 stormagters udenrigsministre på den kommende Genèvekonference skulle beskæftige sig med, måtte man undre sig over, at sovjetregeringen modsætter sig dannelsen af et forenet Tyskland under afholdelse af frie valg. Det var forståeligt, at Sovjet ville beskytte sig mod en fornyet aggression, men hvis dette var den eneste vanskelighed for opnåelse af en løsning, havde Macmillan tillid til, at vest-

magterne kunne fremsætte en plan, som kunne give Sovjetunionen fuld beskyttelse mod enhver trusel fra et forenet Tyskland, der måtte vælge at blive medlem af NATO. Hvis det vestlige forslag var utilfredsstillende, ville man være glad for forslag om ændringer eller tilføjelser hertil.

Hvis spørgsmålet om Tysklands genforening løstes, ville udsigterne for en ordning af nedrustningsproblemet være ganske ændret. I juni 1954 var den engelsk-franske nedrustningsplan blevet fremsat, og de forslag, som efter et års eftertanke, var fremkommet fra Sovjetrusland, gentog mange af de træk, som karakteriserede den engelsk-franske plan.

Der var næppe en sætning i Molotovs tale, som man fra britisk side ville tage afstand fra. Dog måtte man tage forbehold overfor erklæringen om, at nu, da Sovjetunionen havde accepteret den maksimumsgrænse for militære styrker, som var foreslået af vestmagterne, havde disse lande ikke længere årsag til at modsætte sig et øjeblikkeligt forbud mod atomvåben.

Den syenske udenrigsminister, *Undén*, indledte med at beklage, at plenarforsamlingens overvejelser i Algierspørgsmålet havde bevirket, at Frankrig havde trukket sin delegation tilbage (se spalte 525), og han udtalte håbet om, at en løsning snart ville blive fundet på denne uheldige situation.

Under en omtale af de tegn på international afspænding, som med tilfredshed kunne noteres, kom han ind på Sovjetunionens opgivelse af Porkkalabasen og gav udtryk for den svenske nations glæde og tilfredshed herover.

Vedrørende tanken om indkaldelse af en konference til revision af pagten mente Undén at kunne fastslå, at den almindelige mening var, at en sådan konference ikke burde afholdes allerede i det kommende år. For sit eget vedkommende stillede han sig tvivlende med hensyn til nytten af en sådan konference. Det var især spørgsmålet om vetoretten, der var i søgelyset, men det var velkendt, at alle de faste medlemmer af sikkerhedsrådet støttede reglen om vetoret. Undén gav endvidere udtryk for svensk ønske om, at den kommende atomorganisation bliver knyttet nært til FN. Det var af betydning, at plenarforsamlingen f. eks.